

— Защо? — запита Тихо и бична работата си настрана.

— Знамъ ли защо! Какъвъ съмъ даскалъ, като нѣма кого да уча. Година вече — не се е мѣрналъ ученикъ въ двора ми.

— А, мигъръ ти не знаешъ? — зачуди се Тихо. — Ами сега има ново училище.

Ново училище! И тазъ добрал! Значи той, дето трийсетъ години учи децата, забравили го. Отишли въ ново училище!

Даскалъ Гено се намръщи, очилата слѣзоха на самия край на носа му, кафената чашка заигра въ ржката му.

— Отъ кжде ще знамъ? — сопна се той. — Никжде не ходя и никого не питамъ. Едно време сами ме търсиха. Добъръ е Господъ и сега да ме потърсятъ! Нека новитѣ даскали да объркатъ децата, та тогава сами ще захлопате на вратата ми.

Тихо Обретеновъ се засмѣ:

— Сърдишъ се, даскалъ Гено, ама напраздно. Сега новитѣ даскали учатъ децата на много нѣща. Не е както по-рано само на псалтиръ и наустница. Науката е като загелпено кълбо, оправилъ ли го — лесно се развива. Досега ти си оправялъ кълбото, оправилъ си го вече, а новитѣ даскали ще го развиватъ, та да научатъ децата на повече наука.

— Хм. . . Кой знае? — повдигна рамене даскалътъ.

— Тъй е! Иди да видишъ. Новото училище е до „Света Троица“, въ кжщата на хаджи Костадинъ. Две стаи даде човѣкътъ, безъ да вземе грошъ. Ще видишъ новитѣ даскали: млади хора, а пкъъ учени. — Даскалъ Парашкевъ е училъ въ Габрово при отца Неофита, а даскалъ Христо при даскалъ